

Spm. nr. S 1860

Til sundhedsministeren (29/3 96) af:

Jørn Jespersen (SF):

»Kan ministeren bekræfte, at tilsætningsstoffer ikke skal deklareres, når de indgår som ingredienser i det endelige produkt, og at dette f.eks. gælder for såkaldt burger meat anvendt i salater, samt at det forhold, at et tilsætningsstof ikke har »en teknologisk funktion i det færdige levnedsmiddel«, betyder, at forbrugeren ikke indtager det pågældende tilsætningsstof?«

Svar (12/4 96)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Spørgsmålet har været forelagt Levnedsmiddelstyrelsen, der har oplyst følgende:

»Tilsætningsstoffer, der indgår i en ingrediens i et sammensat levnedsmiddel som i eksemplet burger meat i en salat, skal som andre tilsætningsstoffer deklareres i ingredienslisten, nemlig ved angivelse af stoffets kategori og specifikke betegnelse eller EØF-nummer.

Dette gælder dog kun, hvis stoffet har en teknologisk funktion i færdigvaren. I en skinkesalat skal et eventuelt indhold af nitrit i skinken således deklareres. Et antiklumpningsmiddel i en krydderiblanding, der bruges i et kødprodukt, hvor det almindeligvis ikke har en funktion, skal derimod ikke deklareres på dette.

Bestemmelsen har f.eks. den konsekvens, at farvestoffer altid skal deklareres, fordi de altid har en funktion, mens stoffer som antiklumpningsmidler ikke altid skal deklareres. De har eksempelvis en funktion i pulverprodukter, men almindeligvis ikke i flydende produkter. I begge tilfælde vil stoffet dog være i levnedsmidlet, og forbrugeren vil indtage det sammen med levnedsmidlet.«

Jeg kan henholde mig hertil og for en god ordens skyld tilføje, at eksemplet burger meat ikke er relevant for det danske marked. Der er tale om en tilladelse, der er knyttet til en bestemt varebetegnelse. Begrundelsen for at anvende de nationale varebetegnelser på originalsproget i EF-direktiverne er at begrænse tilsætningsstofanvendelsen til kun at gælde for netop disse nationale specialiteter og ikke for lignende produkter fra oprindelseslandet eller andre lande. Specialitetsnavnene må ikke oversættes, hvilket har til formål at begrænse salget til oprindelses-

landet samt til de lande, hvor varebetegnelsen er i overensstemmelse med kravene i mærkningsbestemmelserne. Burger meat er én af de tilladelser, der kun anvendes i de lande, hvor betegnelsen er umiddelbart forståelig for forbrugeren. I Danmark opfattes betegnelsen burger meat ikke som umiddelbart forståelig for danske forbrugere, og tilladelsen kan derfor ikke anvendes til produkter til det danske marked.

Spm. nr. S 1854

Til finansministeren (29/3 96) af:

Henriette Kjær (KF):

»Vil ministeren forklare, hvorfor Statens og Kommunernes Indkøb A/S (SKI) ønsker, at de leverandører, man har indgået en aftale med, kun må benytte sig af et begrænset antal forhandlere?«

Begrundelse

Ministeren oplyser i svar på spørgsmål nr. S 1761 om Statens og Kommunernes Indkøb A/S (SKI)'s rammeaftale med IBM, at »antallet af forhandlere blev endvidere fastsat under hensyn til, at der skulle sikres de offentlige kunder mulighed for at vælge en leverandør – eller en af dennes forhandlere – inden for en forholdsvis kort geografisk radius, uden at dette ville forringe mulighederne for, at der blev opnået gode kontraktmæssige betingelser, herunder de bedst opnåelige priser«, men med rammeaftalen er antallet af forhandlere jo netop blevet indskrænket, og de offentlige myndigheds mulighed for at få en lokal forhandler tæt på er blevet forringet med rammeaftalen.

Svar (11/4 96)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

I forlængelse af min besvarelse af spørgsmål nr. S 1761 har jeg forelagt nærværende spørgsmål for Statens og Kommunernes Indkøbs Service A/S (SKI), der har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»I forbindelse med etablering af rammekontrakter anser Indkøbs Service det for en af sine væsentligste opgaver at kunne tilbyde offentlige